

drog det til Indenrigsministeren alene at udfærdige en officiel Bekjendtgjørelse. — Rigsdagen alene, der overdrog det til Indenrigsministeren alene, — og den høitærede Taler bemærkede, at man derved forbigik Kongen, og at man derfor ligesaagodt, ja endnu bedre, kunde lade den oprindelige Paragraf blive staaende. Jeg kan ikke indsee Bægten af dette Deviis; thi, hvis den af Udvalget foreslaaede § 3 bliver vedtagen og faaer Lovskraft, er det Hs. Majestæt Kongen tilligemed Rigsdagen, der vedtager den, og saa er det Hs. Majestæt Kongen tilligemed Rigsdagen, der giver Indenrigsministeren denne Bemyndigelse, og det er ikke Rigsdagen alene. Det synes mig derfor, at Kraften i den ærede Rigsdagsmands Deviisførelse falder bort. Jeg kan ikke see Andet, end at det er Kongen, naar han underskriver Loven, der tilligemed Rigsdagen overdrager Indenrigsministeren denne Bemyndigelse.

Hvad de øvrige Bemærkninger angaaer, der ere fremfattede med Hensyn til Understøttelsens Øvelse af Fattigvæsenet, saa kan det være, som ogsaa af en høitæret Taler talt ved (F. Nielsen) bemærket, at dette Udtryk just ikke er saa vel valgt. Det er naturligtvis Fattigvæsenets Kasse, der i Lovudkastet er meent, og det har Udvalget ikke villet fornægte. Men med Hensyn til alle disse Bemærkninger maa jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at vi virkelig ikke kunne ordne Livet, som det har begyndt at httre sig, ved Lov, men at vi maae tage Livet og søge at rette Lovene. Saa meget som muligt efter det, dersom Livet ikke misbruges, og at Lovene ere til for Livets Skyld, men Livet ikke for Lovenes Skyld. Min Erfaring i det Hele med Hensyn til det Liv, der har begyndt at httre sig, og som Loven altsaa skulde gaae ud paa at ordne og stabfæste, er, at idetmindste overalt, hvor jeg er bekjendt i Skjland, og hvor man jo dog har Ord for at forstaae at spare paa Pengene, er det Tilfældet, at der er stiftet Foreninger, som have begyndt at hde Understøttelser allerede for flere Maanedes siden, saa at man ikke har behøvet at hte til Fattigkassen. Det er altsaa kun under den Forudsætning, at de frivillige Gaver ikke ville være tilstrækkelige, og at de, der faae frivillige Gaver, alligevel blive nøbte til at anmode Sogne-

forstanderskaberne om Hjælp, at det er naturligt at give den Bestemmelse, at Hjælpen skal hdes af Fattigvæsenet uden at betragtes som almindelig Fattigunderstøttelse. Man maa derhos erindre sig, at de Familier, der faae frivillig Understøttelse, almindeligvis ikke ville henvende sig til Kommunen om Hjælp, uden at de ere haardt nøbte dertil.

Strøm: Jeg skulde blot med Hensyn til Noget, der er httret af den ærede 3die Landsthingsmand for 5te Kred (F. Nielsen), bemærke, at, naar han har lagt mig de Ord i Munden, at jeg meente, at Hs. Majestæt kunde ophæve Loven ved en provisorisk Lov, fordi Sagen var ordnet ved en provisorisk Lov, da er det Noget, jeg hverken har meent eller sagt. Det var i en ganske anden Forbindelse, jeg talte om Ophævelsen ved provisorisk Lov, og naar han dernæst gjorde en Adskillelse, som om Hs. Majestæt vel kunde give en foreløbig Lov, men derimod ikke ophæve en Lov ved en foreløbig Lov, da bruges intet af disse Udtryk i Grundlovens § 30; men der staaer, at Kongen kan udstede foreløbige Love, og en saadan foreløbig Lov vilde da ogsaa kunne komme til at lyde paa, at den bestaaende ophævedes. Det vilde altsaa i nærværende Tilfælde være en foreløbig Lov, der maatte udstedes, og dertil har Hs. Majestæt Kongen efter Grundloven fuld Ret.

L. Jensen: Den ærede 2den Landsthingsmand for 8de Kred (Carlsen) sagde, at, dersom man vedtog dette Endringsforslag, gjorde man de Familier Uret, hvis Forsørgere vare i Krigen; thi, naar de havde faaet noget frivilligt Bidrag, vilde man unddrage dem den Understøttelse, Kommunen var dem skyldig. Men forudsat, at i et Sogn hele Trangen er afhjulpen ad Frivillighedens Vej, vil den ærede Landsthingsmand da have, at de Familier, hvis Forsørgere vare i Krigen, skulde paanødes det, de muligvis vilde have trængt til, naar Frivilligheden ikke var traadt til? Det er efter mit Skjøn ikke Lovens Mening. Saavidt jeg forstaaer den ærede Landsthingsmand, har han opfattet det saaledes, som jeg anthyder; men det er neppe Meningen; og derfor troer jeg,